

A hegy éneke

Egyház anyánk ma a nyolc boldogságot adta elénk, emlékeztetve mindnyájunkat arra, hogy boldog életünk csak az Úr Krisztus szerinti életvitelben lehet. Ó, hányszor, de hányszor olvastam már Szent Máté „Hegyi beszédét”, hányszor, de hányszor elbűvöltek az Úr Jézus szavai. Valóban, igazi szentbeszéd ez, nemcsak azért, mert ő mondotta, hanem azért is, mert minden életúthoz eligazítást adott eme fönséges tanításával, hogy az olvasó, és mindezt követő és megélő lélek megistenüljön, vagyis Isten akarata szerinti életet éljen. Volt időszak, mikor több egymást követő napon át újra és újra kinyitottam a Szent Evangéliumot ennél a résznél, s mindig, mint örökkön újat, mint időszerűt olvastam eleven és tiszta szavait.

Ó, bár teljesen általtjárnának és formálnának eme szavak, ó, bár szerintük élnénk az áldott lelki szegénységben - mégis gazdagon -, mert Istent bírnánk, s vele a mennyeknek országát ragadnánk önnön magunkhoz, hogy az isteni tanítás megelevenedjék bennünk, hogy világossággá válva, Krisztus általunk is beragyoghassa a soha nem múló szeretet fényét a lelkekbe. Ó, mily meleg és sokszínű lehet az életünk mindezen tanítások által, mert mindegyik, együtt és külön-külön is, ugyanazt arcot önti a lélekbe: a szerető Isten arcot, mely által megittasulva az szabadon elvet és elfogad mindeneket, örül és nevet, sír és zokog, mert az érzelmek húrjain már Isten játszik szívében, az Isten, ki egyedül tudja mi a jó és mi a rossz, ki egyedül ismeri az emberi lélek szomjúságát, vágját. Ő az egyedül, ki tudja a boldogság dalának elveszített és lélekemelő dallamát, mely a mélységekbe tekint és a magasságokig hág; s ő az, aki újra elsuttogja e dallamot minden ember fülébe.

A lélek ettől megéled, levetkezi vaskos jégpáncélját, s olvadni kezd fagyos szíve, mert tudja ez az a dal mely neki szól, ez az a dal, melyet hallgatnia és szüntelen énekelnie kell, mert tudja csak e dalt énekelve, - énekelve egész életével - leli meg nyugalma az Istenben, „*ki látván a sokaságot, felmené a hegyre, szólásra nyitá ajkát, így tanítván: Boldogok...*”, boldogok vagytok kik engem hallotok, kik megálltok lerakva szívetek terheit, kik szomjúhozzátok most az én szavamat, „*mely lélek és élet*”, mely minden kor emberének utat mutat.

Gyermekem, „*ne kérdezd, hogy jutsz fel a hegyre. Csak föl-föl egyre!*” Föl, arra bércre ahol csak én állok, ahol nincs hely már talpalatnyi sem, ahol csak énbelém kapaszkodva tudsz megállni. Ne félj! Én erősen foglak, én soha-soha nem engedlek el! Ne félj a vihartól, mely körülöttünk tombol – csak látszat. Látszat, „*mert ez a világ elmúlik*”. Ne nézz le hát, mert elszedül, megrémülsz! Ne nézz le, csak nézz rám, mert én vagyok akit kerestél; tekinteted mélyedjen szemembe, nézz rám!, és hidd: szeretlek; és soha meg nem vetlek! Hidd, és tudd, ez a boldogság, ez a hegy melyen túl már nincs semmi, ez az irgalom mely létben tart, ez a „*szomorúság, mely öröme fordul*”. Lásd, itt üldöznek téged sokan, hogy letaszajtsanak, hogy a mélybe lökjenek; sokan vannak kik utánad kapnak, hogy lerántsanak a mélybe, sokan vannak, kik hízelegnek sok csalóka és múlandó kincset villogtatva, hogy lecsaljanak; de te csak rám nézz! Ne úgy, ahogy Péter nézett rám mikor megindult felém a tengeren, mert ő félrenézett és megijedt, s rögtön süllyedni is kezdett; ne, te ne így nézz rám, hanem mélyen, úgy hogy végre megértsed, az én szememben van mindaz, amit látni akarsz, „*az én fényemben látod meg az igazi fényt*”, nézz hát rám, mert elveszesz!

Ez a Boldogságok hegye, ez a Tábor, ez az Olajfák ligete, ez lesz a Golgota is; így szeretlek téged, vedd észre: öllelek, kivonhatatlanul. Öllelek, s önmagam szívébe olvasztalak kitörülhetetlenül. Ne rettegj a kereszttől, az üldözéstől, megvetéstől, kisemmizéstől, arcon köpéstől, „*mert senki sem szakíthat el téged szeretetemtől, se hatalmasságok sem angyalok...*”, semmi, semmi; csak te magad, ha eltekintesz és elcsábulsz, ha már nem hiszel szavamnak, ha más álboldogság után nézel. Én mindent megteszek érted: megszületek újra nap, mint nap, csak érted, virrasztok oly sok tabernákulum mélyén, mint az olajfák alatt,

rettegve attól a gondolattól, hogy elveszíthetlek, hogy nem tehetlek boldoggá. Hozzád szólok az Írások által, szolgálaim szavával; hozzád, csak hozzád, halld! „*az élet igéit*” suttogom feléd, a rég elfeledett dalt, a szeretet himnuszát. Megtöretetek újra és újra az oltárokon, mint egykoron a Koponya hegy ormán, megfeszülök, meghalok, meg akarok halni benned, hogy elhalva „*bő termést hozhassak*” a szívedben; termést, melyen mind a nyolc boldogság gyümölcse függ, mely táplál téged és másokat, hogy lélekmentő munkám végeérhetetlenül hömpölyögjék a történelem tengerén, míg el nem jön „*a haragnak végső napja, mely a világot lángnak adja*”, melyen az Atya megnyitja a könyveket, hogy aztán „*ítélvén élőket és holtakat*” becsukhassa őket örökre.

Én akkor majd ott álok, s mutatom áldozatom érettetek, én könyörgök értetetek, ne féljete! Csak addig meg kell tanulnotok a hegy énekét, a dalt, melyet nektek tanítani akarok, hogy felismerjétek majd akkor az én hangomat, mint a juhok a pásztor hangját. Addig figyeljetek rám, kérlek benneteket, addig hallgassatok engem, addig éljetek tanításom szerint, addig nézzetek csak rám, mert én azt vágyom, hogy boldogok legyetek, boldogok legyetek egy egész örökkévalóságon át, egy végtelen ölelésben, melyben szívetek átveszi az én szívem ritmusát, mert csak az én szívem nem szűnik meg dobogni... értetek.